

[Ømann.]

ken ud fra almindelige økonomiske hensyn eller ud fra retfærdighedsgrunde er anledning til at anbefale dette forslag.

Hvis jeg skal konkludere, må det være, at forslagene er ret tynde, hvad angår inflationsbekæmpelse, fremme af opsparring, prioritering af nødvendige opgaver, og hvad angår administrative reformer. Der kommer måske mere, og så vil jeg revidere mit syn i overensstemmelse hermed. Men SF er altså enig med regeringen i, at der er fundamentale svagheder, som må løses. Jeg tror ikke, at vi er så enige i, at svaghederne ikke er så store, at man skal nøjes med at fremlægge langsigtede forslag, jeg tror ikke, vi har så forfærdelig lang tid, hvad disse affærer angår, for de er vigtige.

Vi har da også fremlagt et alternativ her i tinget, som følger regeringens oplæg og problemstilling et meget langt stykke. Det omfatter fremme af opsparringen, idet opsparringen gøres værdifast, det etablerer en almindelig pensionsopsparing, det omfatter bekæmpelse af inflationen ved at sige stop for spekulation. Det omfatter en samfundsmæssig styring af pengebevægelserne og kapitalens anvendelse, det omfatter nedbringelse af de samfundsmæssige omkostninger gennem en billigørelse af byggeriet dels gennem lavrente, dels ved en rationalisering, der, som det har vist sig, for en meget stor del er på linje med de tanker, som udtrykkes i B & W-rapporten for byggeriet.

Disse forslag, som vi har fremsat, udgør — det vil man se, når man læser dem — en organisk helhed. De berører de problemstillinger, regeringen har rejst, og det er da muligt, at der er et og andet, regeringen kan bruge, i dem. Vi er villige til at forhandle om samtlige realproblemer, men det følger også af vort hidtidige syn og af vort oplæg, at en accept af tanker i enkelte af vore forslag ikke er nok til at gøre os henrykte. Jeg har jo hørt den konservative ordfører påkalde ånden, boligforligsånden fra 1966. Det er min opfattelse, at denne ånd var en ond ånd.

Arne Larsen: I disse dage for 4 år siden indgik socialdemokratiet og de nuværende 3 regeringspartier det meget opreklamerede, men sørgeligt berygtede boligforlig. Det var

en boligpolitik for de kommende 8 år, som én gang for alle skulle løse boligproblemet. En normalisering skulle gennemføres, og alt ville blive såre godt. De fire partier stod last og brast omkring dette forlig, én for alle og alle for én.

I dag lyder andre toner. Nu erkender man, at dette boligforlig ikke kan holde, at det må revideres, for udviklingen har slet ikke svaret til det, man lovede befolkningen, og nu må det laves om. Vi i SF skal græde tørre tårer over dette. Vi var modstandere af dette forlig fra første færd, advarede kraftigt herimod og har bestandig forsøgt at ændre herpå. Der var elementer i det gamle forlig, som vi tilsluttede os, men tilsyneladende er det netop disse i vore øjne positive sider ved forliget, man vil ændre, hvilket gør os meget skeptiske med hensyn til det nye forligs eventuelle indhold. Ærlig talt er jeg også af den opfattelse, at den socialdemokratiske optimisme til en vis grad er dunstet bort sammen med ånden fra 1966.

De forslag, som vi i dag behandler, må vel betragtes som det første trin i det nye forligs raket, som er ved at blive stillet op på affyringsrampen. Man har erkendt, at byggeriets finanseringsproblemer er de altoverskyggende, og stiller forslag om en omorganisering af realkreditlen. Som det er fremgået af hr. Ømanns indlæg, er vi ikke enige med regeringen i disse forslag til løsning af dette problem set ud fra et samfundsmæssigt økonomisk perspektiv. Jeg er svært bange for, at såfremt vi fortsætter ad de vante baner, fører det ikke til løsninger, men kun ud i blindgyder. Der er for lidt realkredit til rådighed, for lidt opsparring, som man siger, og derfor skal långivningen strammes, lånenes løbetider forkortes, lånegrænserne nedskæres og kravet til egenkapital forøges. Hvis det så betød billigere rente, ja, så kunne det måske bæres, men det er der ikke ringeste udsigt til. Det vil betyde en yderligere fordyrelse af det nye byggeri og kun til gavn for privatkapitalen; det vil få en uhyre negativ indflydelse på byggeaktiviteten i øvrigt, og det vil betyde mindre byggeri, vil betyde arbejdsløshed inden for byggesektoren, som vil smitte af på det øvrige samfund. Så det er nok det stik modsatte af normalisering og vil sandsynligvis betyde en større kløft mellem nyt